

Του Χρήστου Κυργιάκη

Δ: Δέσποινα

Σ: Σταύρος

Ε: Ελένη

Δ: Έλα ρε φίλε. Πήγε οχτώ παρά είκοσι κι ακόμα να ξεκινήσει το τρένο. Θα φτάσουμε μετά τα μεσάνυχτα στη Θεσσαλονίκη. Σταύρο μου, θα με βοηθήσεις με τα πράγματα έτσι;

Σ: Δεσποινούλα, θα το σκεφτώ. Αν δεν έχω καλύτερη προσφορά, μάλλον θα σε βοηθήσω.

Ε: Κι εμένα βρε παιδιά; Μόνη μου θα με αφήσετε;

Δ: Όχι Ελένη, μην γκρινιάζεις. Θα μας βοηθήσει και τις δυο μας ο Σταύρος.

Σ: Νά τα και τα νέα τα ωραία! Κάποια αποφασίζει για τον Σταύρο χωρίς να τον ρωτήσει! Προχωρημένο, έτσι; Και δίκαιο, έτσι;

Ε: Σταύρο μου, Σταυρούλη μου, Σταυρούκο μου, θέλεις να με βοηθήσεις με τα πράγματα; Ορίστε, στο ζητάω ευγενικά. Στα πόδια σου πέφτω. Πες «ναι», πες «ναι».

Σ: Εντάξει, με πείσατε. Φτάνει το γλείψιμο. Με γεμίσατε σάλια. Όπα κορίτσια, ξεκινάμε. Είχα

αρχίσει να πιστεύω ότι δεν θα ξεκινούσαμε ποτέ.

Δ: Συνηθισμένα τα βουνά στα χιόνια. Οι καθυστερήσεις στα τρένα είναι κάτι αναμενόμενο. Αφού μια φορά με τη μάνα μου έφυγε το τρένο στην ώρα του και κοιτάξαμε τα εισιτήρια να δούμε μήπως μπήκαμε σε άλλο δρομολόγιο.

Ε: Τώρα που το ανέφερες, κάτσε να πάρω ένα τηλέφωνο στη μάνα μου ότι θα έχει καθυστέρηση... «Έλα μανούλα μου. Τώρα μόλις ξεκινήσαμε. Δεν ξέρω τι ώρα θα φτάσουμε και αν θα φτάσουμε...»

Σ: Καλά, είσαι ντιπ βλαμμένο; Τι της λες της γυναίκας; Θες να τη στείλεις πριν την ώρα της;

Δ: Καλά σου λέει ο Σταύρος. Σταμάτα τις ανοησίες.

Ε: «...ναι μαμά μου σε ακούω. Εδώ τα παιδιά με μαλώνουν που σε πειράζω. Δίκιο έχουν; Εντάξει με συγχωρείς. Μη μου δίνεις σημασία. Ναι εντάξει, θα σε πάρω όταν φτάσω. Άντε καλή βάρδια.»

Σ: Τι σου είπε;

Ε: Ε, τι μου είπε; Τα γνωστά. Να την πάρω όταν φτάσω κι αυτά. Αν το ακούσει. Γιατί όταν είναι στη δουλειά και αρχίζει τη λάντζα δεν το ακούει πάντα το τηλέφωνο...

Δ: Καθίστε να πάρω κι εγώ στο σπίτι. Κάποιον θα βρω... «Ναιιαι. Ποιο ζουζούνι είναι στο τηλέφωνο; Δεν μου λες; Μήπως είναι ένα μικρό σκαθάρι που το λένε Άγγελο; Δεν τσέρεις; Αν έρθω εκεί και σε ζουλήξω θα τσέρεις; Πότε θα έρθω; Μα σήμερα έφυγα. Μαζί δεν ήμασταν βρε ζουζουνάκι; Ο μπαμπάς είναι εκεί; Μου τον δίνεις λίγο! Άντε γεια... Έλα μπαμπά μου. Ναι, τώρα ξεκινήσαμε, είχε καθυστέρηση. Λογικά θα αργήσουμε να φτάσουμε. Θα είναι αργά οπότε να μιλήσουμε αύριο... Για εσάς το λέω, μήπως κοιμάστε... Εντάξει μπαμπά μου, θα σε πάρω μόλις φτάσουμε. Έλα φιλάκια, σας αγαπώ πολύ. Δώσε φιλιά και στη μαμά.... Ναι αν θέλει ας με πάρει όταν γυρίσει από το σούπερ μάρκετ.»

Ε: Σταύρο εσύ δεν θα πάρεις τηλέφωνο;

Σ: Σε ποιον;

Ε: Στους δικούς σου.

Σ: Αργότερα...μπορεί...θα δω.

Δ: Ρε συ Σταύρο τι συμβαίνει; Όποτε ξεκινάμε να μιλήσουμε για τους δικούς σου, την κόβεις την κουβέντα κι αλλάζεις θέμα. Γιατί; Τι τρέχει; Γιατί δεν μας λες;

Σ: Γιατί δεν θέλω.

Ε: Ναι, αυτό ρωτάμε. Γιατί δεν θες;

Σ: Γιατί δεν έχω κάτι να σας πω...

Δ: Δεν μας εμπιστεύεσαι. Αυτό είναι...

Σ: Δεν έχω κάτι να σας πω γιατί...δεν έχω «δικούς μου». Εντάξει; Ικανοποιηθήκατε τώρα;

Ε: Κάτσε ρε Σταυράκο. Μας συγχωρείς. Τι σημαίνει τώρα αυτό που είπες;

Σ: Μεγάλωσα σε ίδρυμα, αυτό σημαίνει. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου είμαι σ' αυτό το ίδρυμα. Γι' αυτό και μόλις ανέβουμε Θεσσαλονίκη, πρέπει να βρω αμέσως δουλειά. Αλλιώς, την ξεχνάω τη σχολή. Ό,τι οικονομίες είχα τελειώνουν. Εντάξει είμαστε τώρα;

Δ: Δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα. Κι εμείς γιατί είμαστε; Δεν είμαστε για τα δύσκολα εμείς; Για τα εύκολα είμαστε;

Σ: Οπότε, και φωτιά να πάρει το τρένο, εμένα κανέναν δεν θα με κλάψει, κανέναν δεν θα με αναζητήσει...

Ε: Σταμάτα βρε ηλίθιε. Τι ανοησίες είναι αυτές που λες; Να σου δώσω μία να είναι όλη δική σου...Μία αγκαλιά εννοούσα, μην παρεξηγηθούμε!

Δ: Και τόσους μήνες γιατί δεν μας είπες τίποτα; Είμαστε ή δεν είμαστε φίλοι κολλητοί;

Σ: Δεν ήθελα να σας φορτώνομαι με τα δικά μου. Έμαθα τα προβλήματά μου να τα αντιμετωπίζω μόνος μου.

Ε: Σταύρο, η δύναμη είναι στο «μαζί» και όχι στο «καθένας μόνος του». Θυμάσαι τι έγινε και με το εστιατόριο στη σχολή. Όταν μαζευτήκαμε όλοι οι φοιτητές του έτους το πρόβλημα λύθηκε.

Δ: Χρειάστηκε να καταλάβουμε και τα γραφεία της Πρυτανείας βέβαια, μην το ξεχνάμε κι αυτό.

Ε: Δεν το ξεχνάμε μικρή Ρόζα Λούξεμπουργκ. Όντως χρειάστηκε κι αυτό.

.....

Σ: Κορίτσια ξυπνήστε. Φτάνουμε στα Τέμπη.

Δ: Τι ακούς;

Σ: Θανάση, την κοιλάδα των Τεμπών.

Ε: Τα Τέμπη είναι όντως ο φόβος των μηχανοδηγών όπως λέει το τραγούδι;

Δ: Δεν ξέρω, όμως κάπου διάβασα ότι το σωματείο των εργαζομένων στα τρένα έβγαλε ανακοίνωση πως τα τρένα μετά την πώληση του ΟΣΕ έχουν μείνει στο έλεος.

Σ: Αμάν βρε Δέσποινα. Με τίποτα δεν ευχαριστιέσαι.

Ε: Κι εγώ το διάβασα Σταύρο. Δεν έχουν εγκατασταθεί ακόμα καινούργια συστήματα ηλεκτρονικού ελέγχου των τρένων.

Σ: Καλά εντάξει. Τα παλιά χρόνια που δεν υπήρχαν ηλεκτρονικά συστήματα, δεν ταξίδευαν τα τρένα;

Δ: Γιατί δεν γίνονταν ατυχήματα;

Ε: Άσε που οι ταχύτητες των τρένων εκείνων ήταν πιο μικρές από των σημερινών. Δεν συγκρίνονται. Και παίζει ρόλο και η συντήρηση.

Σ: Ας τ' αφήσουμε τώρα αυτά. Αν φτάσουμε με το καλό...

Δ: Άντε πάλι! Τι σε έπιασε απόψε;

Ε: Για συνέχισε αυτό που έλεγες;

Σ: Έλεγα, αν φτάσουμε με το καλό...

Ε,Δ: Προχώρα!

Σ: Να πάμε αύριο το βράδυ στο μαγαζάκι εκείνο που άνοιξε πρόσφατα και τραγουδάει εκείνη η κοπέλα από το τρίτο έτος.

Ε: Όπα Σταυράκη! Δεν μας τα είπες αυτά. Τη δαγκώσαμε τη λαμαρίνα;

Δ: «Κι εμείς ερωτευτήκαμε, αλλά δεν τρελαθήκαμε».

Σ: Δε σταματάτε το δούλεμα λέω εγώ. Ούτε που την ξέρω καλά-καλά την κοπέλα. Ένα γεια λέμε στη σχολή και τίποτε άλλο.

Ε: Και πώς ξέρεις ότι τραγουδάει στο μαγαζί;

Σ: Μου το είπε.

Δ: Τι σου είπε δηλαδή; «Γεια σου Σταύρο, τραγουδάω σε ένα μαγαζί. Θα έρθεις να με ακούσεις;»

Σ: Δεν παίζεστε. Εγώ φταίω που σας το είπα. Καλύτερα να πήγαινα μόνος μου. Πάω στο κυλικείο να πάρω καφέ. Θέλετε να σας φέρω κάτι;

Ε: Εγώ δεν θέλω τίποτα. Θα πάω σε λίγο.

Δ: Εμένα φέρε μου ένα νερό. Άντε, πήγαινε κι έλα να φάμε τα τοστάκια που ετοίμασα.

.....
Και μετά ένας εκκωφαντικός θόρυβος και μια εκτυφλωτική λάμψη, διέκοψαν άδικα και μια για πάντα τις ζωές των τριών νέων. Έμειναν τα κινητά των κοριτσιών να χτυπάνε ασταμάτητα καλώντας τες, μάταια, να απαντήσουν:

«Έλα μανούλα, μόλις έφτασα, μην ανησυχείς. Μπαμπά μου, έφτασα. Όλα εντάξει. Σας αγαπάω...».

Τον Σταύρο, δεν τον έψαξε κανείς...